

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/447/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716216326
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7716216326.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Sledobníka v právnej veci žalobkyne M. F., G. XX, zastúpenej JUDr. Simonou Marcinovou, advokátkou, Michalovce, Námestie slobody 13, IČO: 46 435 115, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 222 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 7Csp/150/2016-56 z 27.6.2018 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalobu z a m i e t a.
Žalovanej p r i s u d z u j e náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 222 € a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. Žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čo žalobca žalobou, doručenou mu 11.11.2016, „žiadala“, čím žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila (k čomu dospela, na čo poukázala) a, čo žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo 4.1.2017, o. i., uviedol. Citujúc znenie § 451, § 457, § 52, § 53 ods.1-3, ods.4-12, § 517 ods.1,2, § 1, § 2, § 9 ods.2, § 11 ods.1 zák.č.129/10 Z. z., účinného ku dňu uzavretia zmluvy a § 3 ods.1 nar.vl.č.87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ďalej uviedol: Mal za preukázané, že uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere (ďalej len zmluva) ako právny vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom, predstavuje zmluvu podľa § 52 a n. O. z., zároveň spadá aj pod charakteristiku spotrebiteľského úveru upraveného zák.č.129/10 Z. z. Na právny vzťah medzi „účastníkmi“ je preto potrebné aplikovať Zák. o spotrebiteľských úveroch č.129/10 Z. z., účinný ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitol vo faktickom a nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na vyššiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využitý moment prekvapenia a nie skúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy v spotrebiteľskej zmluve (ďalej len zmluva) je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou o určitý, druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Práve vzhľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zák.č.129/10 Z. z., ktorý ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy (ďalej len zmluva) tak, aby za účelom odstránenia uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ určitým spôsobom informovaný

o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie, ako pri nespotebiteľskej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zák. a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému „postavenia“. V predmetnej veci strany konania uzatvorili zmluvu podľa § 52 a n. O. z. V danom prípade „íde“ o zmluvu formulárovú, individuálne dojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah, má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 298 CSP). Podľa § 9 ods.2 písm. k) zák.č.129/10 Z. z., účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí, obsahuje aj najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len RPMN). Ak je uvedená, nesprávne v neprospech spotrebiteľa spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods.1 písm. d/ zák.č.129/10. Z cit. ust. vyplýva, že uvedenie RPMN nesprávnej v neprospech spotrebiteľa v zmluve je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Zmyslom a účelom takejto právnej úpravy v spotrebiteľských úveroch je dosiahnuť priaznivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase uzatvorenia zmluvy. RPMN je podľa preferencie zákonodarcu natoľko dôležitým údajom pre spotrebiteľa, že jej nesprávne uvedenie v „nesprospech“ spotrebiteľa sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. „Prvostupňový“ súd došiel k záveru, ktorý vyčíslil podľa „kalkulačky na výpočet RPMN“ (úvodzovky súd) na stránke www.ekonomika.sme.sk <<http://www.ekonomika.sme.sk>>, že hoci je v zmluve uvedený údaj 314,02 %, správny výpočet predstavuje RPMN vo výške 1004,92 %, keď zohľadnil výšku mesačnej splátky uvedenej v zmluve v sume 58 €, ako aj počet mesačných splátok 12 a odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 112 € /jeho výpočet na č.1.52/. Vychádzajúc zo zmyslu a účelu právnej úpravy, ktorý popísal, nesprávne „uvedené“ RPMN má rovnaký následok, ako je neuvedenie, a teda mal za to, že zmluva RPMN neobsahuje. Iba uvedenie správnej výšky RPMN si plní svoj účel pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach v zmluve. Cieľom uvedených ust. zák. je pravdivo informovať spotrebiteľa, čo sa v danom prípade nestalo. Preto je potrebné z uvedeného dôvodu podľa správnej interpretácie zák. považovať úver za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu správne uvedenej RPMN. Z uvedených dôvodov považujúc úver poskytnutý žalobcovi žalovaným za bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúci správny údaj vo výške RPMN, priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkový prospech získaný žalovaným bez právneho dôvodu, a to ako rozdiel medzi jednotlivými vzájomnými plneniami spočívajúcimi v poskytnutí úveru vo výške 350 € zo strany žalovaného a úhradou žalobcu poskytnutou žalovanému vo výške 572 €, t. j. 222 € /572 € - 350 €/. Pri rozhodnutí vo veci vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe súdov a to rozsudku Okresného súdu (ďalej len OS) Poprad 10Csp/27/2016 zo 7.12.2016, rozsudku Krajského súdu v Prešove 10Co/27/2017 z 13.12.2017, 18Co/12/2014 z 28.1.2015, 1Co/2/2015 z 11.3.2015 a rozsudok OS Prešov 10Csp/121/2017 z 2.11.2017. Podľa § 255 ods.1 CSP priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

3. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná v celom rozsahu v zákonnej 15 dňovej lehote z uvedených dôvodov, nasledovné o d v o l a n i e: I. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. d),f) a h) CSP tým, že Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím jej odňal možnosť konať pred súdom, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zák. stanovené podmienky nespĺňa. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A, č.303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z r.1993, sťažnosť č.18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12.5.2004, I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. II. K zmluve o úvere. Žalobca s ňou uzatvorili 14.11.2014 zmluvu č.901702197, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi 350 €, ktorú sa zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 346 €.

Zák.č.129/10 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 (1). Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy. Citovala, čo v zmluve č.901702197 na prednej strane je uvedené. Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlužník sa zmluvou zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 696 € s termínom splatnosti 14.11.2015. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, ako aj v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č.2 zák.č.129/10 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Citovala znenie § 53 ods.6 O. z., účinného v čase uzavretia zmluvy. Vykonávacím predpisom je Nar.vl.č.87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Citovala znenie a § 1 ods.1 a § 1a ods.1 Nar.vl.č.87/95 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len nariadenie; poznámka žalovanej). Nariadenie definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplátne plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Bola toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. V zmluve je odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 112 € čo predstavuje RPMN vo výške 32 %. V zmluve spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy je vo výške 16,49 %. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov je v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN, ako aj uvedenie priemernej ročnej RPMN. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či RPMN je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa jej uzavretia. Uvedené právo nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského „úvere“. K tvrdeniam žalobcu týkajúce sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, uvádzala aj nasledovný Rozsudok Súdneho dvora (ďalej len SD) z 9.11.2016 C-42/15 a citovala, čo uvádza vo svojom závere. III. Vzhľadom na uvedené navrhovala, podľa § 391 ods.1 C. s. p. v platnom znení rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktoré jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie, lebo rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobu zamietol.

5. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. V odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

7. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové

zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením vecí po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

9. Na základe skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené, bol urobený záver, že obidva tieto uplatnené odvolacie dôvody sú dané, lebo skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, nemajú v rozsahu, ako na to poukazuje žalovaná, oporu vo vykonanom dokazovaní, a - ako to žalovaná v odvolaní podrobne uviedla - súd z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

10. Súd, pokiaľ považoval úver poskytnutý žalobkyni žalovanou za bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúci správny údaj vo výške RPMN, vôbec neprihliadol na právne závery vyplývajúce z Rozsudku SD Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, v ktorom je podaný výklad čl.10 ods.1,ods.2 písm. h) a i) a čl.22 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a z ktorého bolo potrebné vychádzať aj pri aplikácii právnych predpisov, podľa ktorých vec tiež posúdil.

11. Pokiaľ ide o povinnosť súdu vychádzať pri rozhodovaní o nárokoch zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z eurokonformného výkladu príslušných ust. vnútroštátnych právnych predpisov podaného v uvedenom rozsudku SD, odvolací súd odkazuje v celom rozsahu na vyčerpávajúce odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018.

12. V zmluve nie je nikde uvedený údaj 314,02 %, ktorý by sa týkal RPMN a výpočet súdu ohľadne RPMN vo výške 1004,92 %, nie je správny a to, so zreteľom na skutočnosti uvedené v odvolaní, ktoré - ako už bolo uvedené - odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené, preto nepovažuje za potrebné, ani účelné k nim nič ďalšie dodávať.

13. Ustálená rozhodovacia prax súdov, z ktorej súd pri rozhodnutí vo veci vychádzal, nie je v prejednávanej veci záväzná, odhliadnuc od toho, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, na základe akého skutkového a právneho stavu rozhodovali sudy, ktorých rozsudky sa spomínajú.

14. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

15. Podľa ods.2 cit. ust. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

16. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Žalovaná mala v konaní plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

20. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.